

Sygn. akt VI U 344/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2020 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

Protokolant protokolant sądowy Beata Ignaczak

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy P. D.

przeciwko (...) w W.

z udziałem zainteresowanego Banku (...) S.A. w W.

o zasiłek chorobowy

1. zmienia decyzję (...) w W. z dnia (...) znak (...) - (...)07 w ten sposób, że przyznaje P. D. prawo do zasiłku chorobowego za okresy od 11 grudnia 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku, od 21 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku oraz uznaje, że niezdolności do pracy z powodu choroby od 25 maja 2018 roku do 15 czerwca 2018 roku, od 18 czerwca 2018 roku do 29 czerwca 2018 roku, od 16 lipca 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku, od 4 lutego 2019 roku do 15 lutego 2019 roku, od 19 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku nie podlegają zliczeniu w ramach jednego okresu zasiłkowego,

2. zasądza od (...) w W. na rzecz P. D. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 344/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 maja 2019 roku, znak (...) - (...)07, (...)w W. uznał, że niezdolności do pracy z powodu choroby od 25 maja 2018 roku do 15 czerwca 2018 roku, od 18 czerwca 2018 roku do 29 czerwca 2018 roku, od 16 lipca 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku, od 4 lutego 2019 roku do 15 lutego 2019 roku, od 19 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku należy ustalić w ramach jednego okresu zasiłkowego oraz odmówił P. D. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 11 grudnia 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku, od 21 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku. W uzasadnieniu (...) podał, że okresy niezdolności do pracy ubezpieczonego od 25 maja 2018 roku do 15 czerwca 2018 roku, od 18 czerwca 2018 roku do 29 czerwca 2018 roku, od 16 lipca 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku, od 4 lutego 2019 roku do 15 lutego 2019 roku, od 19 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku należy ustalić w ramach jednego okresu zasiłkowego, ze względu na to, że były one spowodowane chorobami współistniejącymi. Wobec tego z dniem 10 grudnia 2018 roku ubezpieczony wykorzystał okres zasiłkowy 182 dni.

(decyzja z dnia 22.05.2019r. – akta organu rentowego)

Od powyższej decyzji P. D. wniósł odwołanie, wnosząc o jej zmianę i uznanie, że wskazane w decyzji okresy nie podlegają zliczeniu w jeden okres zasiłkowy oraz, że ma on prawo do zasiłku chorobowego za okres od 11 grudnia 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku, od 21 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku.

(odwołanie – k. 1 – 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, powtarzając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 5 – 5 verte)

Występujący w charakterze zainteresowanego Bank (...) S.A. w W. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący P. D. był niezdolny do pracy w okresach:

- 1) od 25 maja 2018 roku do 15 czerwca 2018 roku – ze względu na schorzenie o symbolu J02 – ostre zapalenie gardła i J06 – ostre zakażenie górnych dróg oddechowych o umiejscowieniu mnogim nieokreślonym;
- 2) od 18 czerwca 2018 roku do 29 czerwca 2018 roku – ze względu na schorzenie o symbolu I10 – nadciśnienie samoistne (pierwotne);
- 3) od 16 lipca 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku – ze względu na schorzenie o symbolu F43 – reakcja na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne;
- 4) od 4 lutego 2019 roku do 15 lutego 2019 roku – ze względu na schorzenie o symbolu I10 – nadciśnienie samoistne (pierwotne);
- 5) od 19 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku – ze względu na schorzenie o symbolu K57 – choroba uchyłkowa jelita;
- 6) od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku – ze względu na schorzenie o symbolu M51 – inne choroby krążka międzykręgowego.

Ubezpieczony jest leczony na nadciśnienie tętnicze. Ponadto rozpoznano u niego przebyte zaburzenia adaptacyjne. Schorzenia psychiczne były przyczyną niezdolności odwołującego do pracy w okresie od 16 lipca 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku. W okresie od maja do listopada 2017 roku odwołujący też był leczony psychiatrycznie, jednak w okresie od 5 listopada 2017 roku do 16 lipca 2018 roku nie był niezdolny do pracy z przyczyn psychiatrycznych. W pozostałych okresach niezdolności do pracy, poza okresem od 16 lipca 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku, odwołujący był niezdolny do pracy z powodu schorzeń współistniejących, innych niż schorzenie psychiczne.

(dowód: zestawienie zwolnień lekarskich – akta organu rentowego, opinia biegłego z zakresu psychiatrii – k. 74 – 76, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu psychiatrii – k. 213 – 214, opinia biegłego internisty – kardiologa – k. 46 – 47, opinia uzupełniająca biegłego internisty – kardiologa – k. 85)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wniosków zawartych w opiniach biegłych internisty – kardiologa oraz psychiatri. Wnioski te są spójne i logicznie uargumentowane. W toku postępowania (...) wnosił zastrzeżenia do tych opinii, które zostały wyjaśnione przez biegłych w opiniach uzupełniających. (...) nie wnosił zastrzeżeń do opinii uzupełniających. Odwołujący nie wnosił zastrzeżeń do opinii biegłych.

Odnośnie wniosków zawartych w opiniach biegłej psychiatri Sąd nie oparł się na nich jedynie w zakresie, w jakim biegła twierdzi, że w pozostałych okresach, poza okresem od 16 lipca 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku, odwołujący był niezdolny do pracy z powodu różnych, niezwiązanych ze sobą schorzeń. W tym zakresie Sąd oparł się bowiem na wnioskach zawartych w opinii biegłego internisty – kardiologa, który wskazał, że niezdolności te były jednak wywołane przez choroby współistniejące. Sąd miał bowiem na uwadze, że biegła psychiatra skupiła się na ocenie schorzenia psychicznego i jego wpływu na niezdolność odwołującego do pracy, z kolei biegły internista – kardiolog oceniał poszczególne okresy niezdolności do pracy odwołującego zarówno pod kątem chorób narządów wewnętrznych, jak i pod kątem stwierdzonego u niego nadciśnienia.

Sąd postanowił na podstawie art. 235 (2) § 1 pkt 5 KPC pominąć wnioski strony odwołującej o dopuszczeniu dowodu z zeznań odwołującego, świadków, i dodatkowej opinii. Zgodnie z tą regulacją Sąd może w szczególności pominąć dowód zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. W ocenie Sądu przesłuchanie odwołującego i świadków na rozprawie nie jest przydatne w niniejszej sprawie; istotne okoliczności dotyczą bowiem oceny z medycznego punktu widzenia stanu zdrowia odwołującego, do czego potrzebna jest fachowa wiedza medyczna i dokumentacja z leczenia, stąd dowodem przydatnym dla wyjaśnienia istotnych okoliczności w niniejszej sprawie jest dowód z kolejnych czterech opinii biegłych odpowiednich specjalności medycznej. W tym miejscu należy wskazać, że biegli wydali opinię po bezpośrednim przeprowadzeniu badania. Należy też wskazać, że w tezie dowodowej postanowienia, Sąd dokładnie wskazał jakie okoliczności podlegają ustaleniu w niniejszej sprawie.

Sąd pominął też wniosek o dowód z ww. opinii biegłego z medycyny pracy, gdyż dopuszczone cztery opinie biegłych sądowych już wszystko wyjaśniły i należy przyjąć argumentację wskazaną powyżej przez Sąd przy ocenie materiału dowodowego (art. 235² § 1 pkt 5 KPC). Niezależnie bowiem od tego, czy przyjąć, że w tych okresach były choroby współistniejące czy też nie, to już samo ustalenie, że okres od 16 lipca 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku jest spowodowany inną chorobą, wystarczy dla przyznania odwołującemu zasiłku chorobowego w niniejszej sprawie. Biegła psychiatra co prawda orzekła, że w pozostałych okresach, poza okresem od 16 lipca 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku odwołujący był niezdolny do pracy z powodu różnych, niezwiązanych ze sobą schorzeń, to jednak biegły internista – kardiolog uznał, że w tych okresach były to choroby współistniejące.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie P. D. od decyzji (...) odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 11 grudnia 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku, od 21 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku, a także wliczającej okresy niezdolności do pracy od 25 maja 2018 roku do 15 czerwca 2018 roku, od 18 czerwca 2018 roku do 29 czerwca 2018 roku, od 16 lipca 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku, od 4 lutego 2019 roku do 15 lutego 2019 roku, od 19 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku do jednego okresu zasiłkowego. Podstawą odmowy prawa do zasiłku chorobowego było uznanie przez (...), że ubezpieczony wyczerpał okres zasiłkowy z dniem 10 grudnia 2018 roku.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2020 roku, poz. 870, dalej jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Powyższy okres jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Okres zasiłkowy przy schorzeniach odwołującego wynosił 182 dni. Z kolei art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazuje, że do okresu zasiłkowego wskazanego w art. 8 tej ustawy zalicza się również wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a w swym ust. 2 wskazuje on, że do tego okresu zalicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z ustaleń Sądu wynika, że odwołujący był niezdolny do pracy w okresach od 25 maja 2018 roku do 15 czerwca 2018 roku, od 18 czerwca 2018 roku do 29 czerwca 2018 roku, od 16 lipca 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku, od 4 lutego 2019 roku do 15 lutego 2019 roku, od 19 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku. Przerwy pomiędzy tymi okresami niezdolności do pracy nie przekraczały 60 dni. W toku postępowania Sąd ustalił również, że w okresach od 25 maja 2018 roku do 15 czerwca 2018 roku, od 18 czerwca 2018 roku do 29 czerwca 2018 roku niezdolność do pracy była spowodowana chorobami współistniejącymi. Jednak już kolejna niezdolność do pracy w okresie od 16 lipca 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku była spowodowana wyłącznie schorzeniem psychicznym, nie była spowodowana schorzeniami współistniejącymi w okresie do 29 czerwca 2018 roku. Pomiędzy 29 czerwca 2018 roku a 16 lipca 2018 roku występuje przerwa, wobec czego od dnia 16 lipca 2018 roku dojdzie do otwarcia nowego okresu zasiłkowego. Okres ten trwał do dnia 11 stycznia 2019 roku, czyli przez 180 dni, nie wyczerpał więc limitu wskazanego w ustawie zasiłkowej. Kolejne niezdolności do pracy w okresach od 4 lutego 2019 roku do 15 lutego 2019 roku, od 19 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku są znów spowodowane schorzeniami współistniejącymi, ale jednocześnie nie są spowodowane schorzeniem psychicznym, wobec czego nie można ich zaliczyć na jeden okres zasiłkowy z niezdolnością do pracy w okresie od 16 lipca 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku.

Wobec powyższego od 4 lutego 2019 roku otwarty został nowy okres zasiłkowy. Niezdolność odwołującego do pracy w okresach od 4 lutego 2019 roku do 15 lutego 2019 roku, od 19 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku trwała łącznie 52 dni, a więc również nie wyczerpała okresu zasiłkowego. Wobec tego odwołujący zachowuje prawo do zasiłku chorobowego za okres od 11 grudnia 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku, od 21 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku. Jednocześnie niezdolności do pracy z powodu choroby od 25 maja 2018 roku do 15 czerwca 2018 roku, od 18 czerwca 2018 roku do 29 czerwca 2018 roku, od 16 lipca 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku, od 4 lutego 2019 roku do 15 lutego 2019 roku, od 19 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku nie mogą być ustalone w ramach jednego okresu zasiłkowego. Wobec tego zaskarżona decyzja (...) jest nieprawidłowa i podlega zmianie.

Mając powyższe na względzie, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i ww. przepisów zmienił decyzję (...) w W. z dnia 22 maja 2019 roku znak (...) - (...)07 w ten sposób, że przyznał P. D. prawo do zasiłku chorobowego za okresy od 11 grudnia 2018 roku do 11 stycznia 2019 roku, od 21 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku oraz uznał, że niezdolności do pracy z powodu choroby od 25 maja 2018 roku do 15 czerwca 2018 roku, od 18 czerwca 2018 roku do 29 czerwca 2018 roku, od 16 lipca 2018 rok do 11 stycznia 2019 roku, od 4 lutego 2019 roku do 15 lutego 2019 roku, od 19 lutego 2019 roku do 15 marca 2019 roku i od 20 marca 2019 roku do 3 kwietnia 2019 roku nie podlegają zliczeniu w ramach jednego okresu zasiłkowego

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podst. art. 98 KPC oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800, ze zm.), zasądzając od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.